

Közös emlékezés

A trianoni diktátum évfordulója alkalmából rendezett megemlékezését, a Nemzeti Összetartozás Napja alkalmából Budakeszi önkormányzata.

Az I. világháborús emlékműnél tartott megemlékezésen közreműködött: Kovács Krisztina és a Budakeszi Katonai Hagyományőrző Egyesület.

Ohr Alajosnak, Budakeszi alpolgármesterének történelmi visszaemlékezését az alábbiakban olvashatják:

„Az emberi természetből fakadóan földi életünket családokba, nemzetekbe, államokba szerveződve éljük. Ha belegondolunk: tágabb földrajzi környezetünk, Európa történelme tulajdonképpen nem más, mint az itt élő nemzetek, és azok egymáshoz való viszonyulásának története. E nemzetek államaik határain belül beszélhették nyelvüket, gyakorolhatták vallásukat, virágoztathatták fel kultúrájukat saját elképzelésük, igényeik szerint.

Nem volt ez másként velünk, magyarokkal sem. A több mint ezer éve történt államalapítás óta belaktuk a Kárpát-medencét és virágzó kultúrát hoztunk itt létre. Ugyanakkor történelmünk során rengeteg harcot is vív-nunk kellett, hogy határainkat megőrizzük, az itt élő magyarságot megvédjük. Előbb a tatártól, majd a töröktől kellett visszahódítani országunkat, majd a Habsburg birodalommal szemben vívtunk szabadságharcot századokon át. Elmondhatjuk tehát, hogy a középkor óta a magyar történelem tulajdonképpen nem volt más, mint honvédő és szabadságharcok története. A magyarok életerejének köszönhetően minden pusztító szándék ellenére meg tudunk maradni és talpra tudunk állni.

A XX. század viszont talán még a korábbiaknál is nagyobb csapást mért országunkra és nemzetünkre. Ebből is kiemelkedik az első világháború pusztítását követő Versailles-i békediktátum, mely 96 éve a Trianon palotában került aláírásra. Ez a dokumentum mondta ki, hogy Magyarország elveszíti területének kétharmadát. Hegyekről, erdőktől, nyersanyag-forrásoktól, közlekedési infrastruktúrától esett el az ország és – ami talán a legfőbb – számos nagyvárostól és megannyi kisebb településtől is. Hazánk lakossága a korabeli feljegyzések szerint 1910 táján húszmillió fölött volt, az 1920-as békeszerződés nyomán viszont nyolcmillióra csökkent. Egy tollvonással sokmillió magyar került új országba, idegen hatalom alá.

Hatalmas trauma volt ez nemzetünknek! Gondoljunk csak bele, milyen érzés lehetett a határokon túlrakodt magyar embereknek a saját és őseik földjén idegenként, megtűrtként érezni magukat, rengeteg megaláztatásnak és zaklatásnak kitéve... Nem csoda hát, ha a két háború közötti időszak a revizionizmus jegyében telt és nagyobb területek vissza is kerülhettek Magyarországhoz. A II. Világháború után viszont gyakorlatilag a trianoni határok kerültek visszaállításra. Az ezt követő időszak – a szovjet megszállás – viszont nem csak a határon kívüli magyarságnak hozott nehéz, gyötrelmes időket. Az anyaországiaknak trianonnal kapcsolatosan talán az okoz-

hatta a legnagyobb fájdalmat, hogy még beszélni sem lehetett róla.

A rendszerváltás - ha lassan is -, de ebben is változást hozott. A szocializmus évtizedeiből fakadó anyagi természetű hiányosságok fokozatos felszámolása mellett kezeln kellett a XX. század azon kártételeit is, amelyek a magyarságot, a nemzetet érték. Ezt tűzte ki célul az Országgyűlés akkor, amikor 2010-ben törvényben mondta ki, hogy június 4-e a Nemzeti Összetartozás Napja.

Hat évvel ez előtt a lelkei sebeit az Országgyűlés úgy próbálta gyógyítani, hogy június 4-ét emléknapra nyilvánította. A törvényhozás akkor rögzítette, hogy a több állam fenntartása alá vetett magyarság minden tagja és közössége része az egységes magyar nemzetnek. Kinyilvánította egyúttal azt is, hogy a nemzet államhatárok feletti összetartozása

valóság. Olyan valóság, olyan tény, amely a magyarság önazonosságának meghatározó eleme. Az együvé tartozás tudata pedig fontos lehet a közösségeknek, de külön-külön az anyaországban és a határainkon túl élő minden egyes magyar polgárnak is.

Bár szomorú eseményhez kötődik, a június 4-e emléknap most, a XXI. században mégis fontos és pozitív üzenetet hordoz. Aki magyar, az egy ezer éves történelemmel bíró közösséghez tartozik, függetlenül attól, hol él, milyen nézeteket vall, mit tart fontosnak vagy éppen jelentéktelennek. A magyar nemzethez tartozás szoros kötélekkel köt össze sokmillió embert a világ különböző pontjain. Egységet hoz létre mindazok között, akik magukat a magyarsághoz tartozónak vallják.

Az emléknap tehát arra az elszakíthatatlan kapcsolatra mutat rá, ami magyar és magyar között van. Egyúttal arra szólít fel bennünket, hogy ezt a kapcsolatot ne hagyjuk szétváltni, a nemzeti összetartozást – éljenek a magyarok bárhol Európában vagy éppen a nagyvilágban – mindenki a lehetősége szerint igyekezen erősebbé tenni. Egy-egy nemzet ugyanis csak akkor lehet sikeres, ha nem hagyja veszni értékeit, ha megőrjí hagyományait és ápolja kapcsolatait. Budakeszi ezt a történelmi parancsot megfogadva döntött korábban úgy, hogy testvérvárosi közösséget alakít ki az erdélyi Csíkszeredával és a kárpátaljai Beregdéával. Arra biztatunk mindenkit – különösen az iskolákat, a fiatalokat -, hogy keressék fel az elcsatolt területeket, ápoljanak kapcsolatokat az ottani magyarsággal, hogy soha ne fordulhasson elő az ott élő magyarok lerománózása, leszlovákozása, és hogy ne csodálkozzon senki azon tudatlanságból, hogy pl. Csíkszeredában miért beszél annyi ember olyan jól magyarul...

A mai kor magyarságának már új keretek között, az Európai Unióban belül kell kifejezésre juttatnia együvé tartozását. Az új viszonyok új lehetőségeket is tartogatnak, ezekkel Magyarországnak és azon belül Budakeszinek is élnie kell.”

Ohr Alajos, alpolgármester